

[Sigsgaard.]

har talt for, at sådanne ressourcer burde tilhøre og også udnyttes af det offentlige. Jeg synes altså, der kunne være megen grund til på det område her at tale med de andre nordiske lande og få et samarbejde i stand også om udnyttelsen.

Ellers er det væsentligt, at afgifterne for koncessionerne ikke bliver urimeligt lave, i det øjeblik man altså ikke vil gå videre og nationalisere også selve udnyttelsen. I Norge kritiseres det jo — og dér er spørgsmålet brændende aktuelt; det er det måske også her, inden vi får set os om — at staten kræver for små afgifter, men i forhold til det, der i Danmark hidtil er krævet, så er de norske afgifter temmelig store. Kort og godt mener jeg, at staten har foræret A. P. Møller-konsortiet rettighederne alt, alt for billigt, at der altså i selve aftalen med A. P. Møller ligger en meget stor foræring fra staten, og det vil sige fra skatteyderne.

Nu kan man jo ikke gennem en lovgivning gardere sig imod, at staten også i fremtiden forærer eller næsten forærer rettighederne bort; man kan ikke så godt skrive i loven: „Det er staten forbudt at dumme sig, når den indgår aftaler“, men man kan dog her udtrykke håb om, at der ikke mere vil blive indgået aftaler som aftalen af 1963.

Jeg ser i øvrigt, at finansudvalget i pauserne mellem diskussionerne om tv-programmerne og censur af kunsten har haft tid til også at befatte sig med finansielle spørgsmål og har spurgt om bevillingspraksis med hensyn til olien her og andetsteds; og det er angivet i finansudvalgets betænkning, hvad der kom ud af det. Ministeren for offentlige arbejder svarede, at man i ministeriet ikke ved nok om, hvordan andre lande gør, til, at man kunne besvare udvalgets spørgsmål om udvindingen af olien. Jeg må nok sige, at jeg finder det noget forbløffende, at finansudvalget har fået og tilsyneladende også har accepteret sådan et svar. Jeg må også sige, at jeg forstår bedre, at A. P. Møller har kunnet løbe om hjørner med staten eller i hvert fald har kunnet få en meget fordelagtig aftale med staten, hvis det virkelig forholder sig sådan, at man i ministeriet ikke ved tilstrækkeligt om, hvordan vilkårene er i andre lande. Endelig vil jeg sige, at det havde vel været naturligt, hvis man ikke ved tilstrækkeligt, som man skriver,

at man så lige havde spurgt sig for i Norge, England, og hvor man ellers kunne hente oplysninger fra, og så havde meddelt finansudvalget og dermed folketinget og offentligheden det, man var nået frem til, i stedet for bare at meddele, at man ikke ved nok og derfor ikke kan svare.

Jeg vil her pege på, også som støtte for ministeriet, at der mellem Algeriet og Frankrig er indgået en række aftaler om udnyttelsen af olien i Algeriet, og mig bekendt har de algierske forhandlere, den algierske regering, her været i stand til at få væsentlig mere fordelagtige vilkår, end Danmark i forbindelse med A. P. Møller og Norge i de aktuelle sager, der løber deroppe nu, har kunnet få. Dernede ved man antagelig en hel del om sagerne. Nu tales der meget om u-landsbistand for tiden, og ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene vil i stedet for at tale om u-landsbistand hellere tale om samarbejde med udviklingslandene. Det vil jeg da egentlig gerne følge op, når han vil have, at der skal noget gensidigt ind i det. Lad der i dette spørgsmål komme noget gensidigt ind i det, lad os henvende os til Algeriet og bede dem om at sende nogle eksperter herop, sådan at vi lærer, hvordan vi kan indgå aftaler med A. P. Møller, eller hvem man nu vil indgå aftaler med — jeg mener altså ikke, der skal indgås sådanne aftaler, men det er der nok et flertal der mener — sådan at det kan blive noget mere fordelagtigt for staten. Her tror jeg altså vi kan hente bistand fra de såkaldte udviklingslande, og jeg anbefaler, at man gør det.

Der er her i folketinget stillet et forslag om et statsligt olieselskab fra SFs side, og så vidt jeg har forstået det, er det et distributionsselskab, der her er tale om. Et sådant distributionsselskab vil ikke være meget værd, hvis det kun skal være distributionsselskab, mens det stadig væk er de store internationale monopoler, der sidder på udvindingen af olien og raffinaderierne. Hvis man skal have kontrol over olien, så er det nødvendigt, at man selv udvinder den. Det er i hvert fald den mest effektive måde at få kontrol over den på, så har man muligheder for at gøre sig fri af de store amerikanske selskabers kostbare favntag — medmindre altså Danmark kommer i EEC, så har et statsligt selskab jo langt ringere